

TENGER MÖGÖTTE

Hányféleképpen ejti ezt
a hézagpótló, vesszőnyi
szót: apu, és nem mondja
soha: apa, péter, fiam, petya,
s naponta hányszor,
apu, apu, apu, apu.
S mikor megkérdzem, hol
halkan, ha szendereg, hol
odakiáltom: egy perc, megyek,
ezt válaszolja: tessék? Én?
Egy szót se szóltam.
... Itt vagyok, mit akartál?
... Na-jó, ide nem jön senki?
... Ugyan, ma már a harmadiknak
nyitottam kaput!... Mosolyog. Ez
ilyenkor azt jelenti: Igen, igaz.
De csönd van. Nem feszült
hallgatás, csönd. Megbeszéltük.
Ezt – és jön a többi is:
esemény, megkomponált
valóság, mozaik, kitalálás.
... Ma van a madarak-fák
napja, ugye?... Igen. Ma is
az van. Süt a Nap, vonulnak
magas kerítésen az árnyak.
Látod?... Hogy leng a lomb,
apu, a cinkék, adtál enni
nekik?... Hé, én adjak
mindenkinek? Most dél
van, reggel óta csipegetnek.

... Halvány mosoly. Azután
ásítás... Na, akkor alszom.

*

Napról napra menekítem.
Mintha üldöznék. Olykor mégis
azt hiszem, ő fut maga elől.
De nem pánikban rohan,
hanem lassan, tánclépésben
forogva, balettosan, meg-
állíthatlanul. Közben
alszik. Mélyen békés.
Kisimult arcát nézem,
feledve rosszakat, konok
kitörő dühöket is, miket
szétszór, elmorzsol, mint
tulipánról fekete homokot,
mielőtt vázába tenné
kihúzgált kerti virágait.
Őrzöm őt féltékenyen
motoros betegágya mellett.
Sóhajt, nyújtózik egyet,
s úgy ébred, mint a Nap.
Körülnéz, s eltítkolt fényeit,
mint fehérszőrű vadász-
kutyákat szabadon engedi;
kikerekedik... Itt vagy?
De jó. Éhezem. Ebédelünk?

Mindig tenger mögötte.